

Lønning, eller til at gaae op til den Maximalkats, der indeholdes paa Finantsloven eller i Lønningsloven, men Spørgsmaalet er jo kun dette, om der ikke, naar en Embedsmand har faaet et Embede eller en Bestilling med den Lønning, som Regjeringen i Genhold til Finantsloven eller en Lønningslov har kunnet fremme overeens med ham om, derved er stiftet et saadant Contractforhold mellem denne Embeds- eller Bestillingsmand og Statsmagten, at Embedsmanden nu har Krav paa at faae, hvad der saaledes er tilfagt ham, og at han, forjaavidt det nægtes ham, maa kunne gaae til Domstolene for at faae denne sin Ret hævdet. Hvad enten Lønningerne bestemmes paa Finantsloven eller særligt ved Lønningsloven, seer jeg ikke rettere, end at naar Regjeringen i Genhold til en finantsiel Bestemmelse har contraheret med en Mand om et Embede, saa har han derved faaet Krav paa at faae det Vederlag, som engang er ham tilfagt. Hvad dernæst Sagens egen Natur angaaer, saa sagde den ærede Ordfører, at det forekom ham, at det i det Hele taget var sandsynligt, at Regjeringen og Rigsdagen, den lovgivende Magt i det Hele, bedst maatte kunne vide at træffe Lovens rette Mening. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds har allerede gjort adskillige Grundringer derimod, som det forekommer mig at være vel begrundede; men jeg har en Bemærkning endnu at gjøre, som forekommer mig at være den allerwæsentligste, og det er den, at der i et Spørgsmaal af denne Natur, i et Forhold af denne Art, virkelig ikke kan eller bør være alene Tale om, hvad der har været Regjeringens eller Rigsdagens Mening med Loven. Naar der er Spørgsmaal om et tosidigt Contractforhold, kommer det virkelig ikke eensidigt an paa, hvorledes den ene Part har forstaaet Contracten, men ogsaa paa, hvorledes den anden Part havde Grund til at forstaae den. Naar derfor en Embedsmand eller en Bestillingsmand indlader sig paa at modtage et Embede eller en Bestilling og i denne Anledning contraherer med Statsmagtens Repræsentant, Regjeringen, kommer det ikke alene an paa, hvorledes Regjeringen eller Rigsdagen har meent Loven, men ogsaa paa, hvorledes Medcontrahenten,

det vil sige Embedsmanden, har været berettiget til at forstaae Loven, som den foreligger. Netop derfor er det, at der vel kunde skee adskillige Embedsmand Uret ved at henlægge Afgjørelsen under Administrationen, naar Loven, som den ærede Ordfører forudsatte let kunde være Tilfældet, var utydelig, naar Rigsdagen og Regjeringen havde meent noget Andet end det, de virkelig havde sat ind i Loven. Naar, i et saadant Tilfælde, Embedsmanden har sluttet Contracten i Genhold til Loven, skeer der ham Uret, naar Regjeringen bagefter kommer og siger til ham: Ja, efter hvad der staar i Loven, er det meget forstaaeligt, at Du har kunnet opfatte det, som Du har gjort; men vi meente det anderledes, da Loven blev given. I saa Fald siger jeg, at det er Uret, at det skal gaae ud over Embedsmanden, der har indladt sig paa Forholdet, stolende paa Loven; thi det er, som sagt, en almindelig Rettsregel, at i et tosidet Contractforhold kommer det ikke an paa, hvad den ene Part eensidig har meent. Den ærede Ordfører bemærkede jo fremdeles, at man maatte gaae ud fra, at Regjeringen kan anses for at være Embedsmændenes rette Værge, det vil sige, at det ikke kan antages, at Regjeringen vil gjøre de den undergivne Embedsmænd Uret. Det vil jeg ogsaa gjerne troe er Reglen; men det var dog muligt, da Ministrene, som det blev bemærket, ere Menneffer, at der kunde komme menneffelige Følelser af en mindre god Art tilfede i Forholdet imellem en Minister og en ham undergIVEN Embedsmand, eller at i alt Fald Embedsmanden kunde troe at være Dsfer for en Mistemning imod ham fra Ministerens Side. Men dertil kommer, hvad jeg henpegede til før, at det vel turde være et Spørgsmaal, om der ikke bagved dette Forslag ligger en Tanke om, at Andre end netop disse Embedsmændenes naturlige Værger kunde komme til at øve nogen Indflydelse paa, hvorledes Lønningslovene skulle forstaaes, deels i Almindelighed og deels i det enkelte Tilfælde, overfor den enkelte Embedsmand, og at det vel turde ikke være aldeles umuligt at tænke sig, at der kunde engang komme en Minister, ogsaa en Finantsminister, som kunde være noget svag overfor disse forffjellige Indflydelse og